

— Да се маха! Да се маха! — скочи като опарен владетелят. — Да върви в пръждомата, да иде да се удави с всичките си проклетии науки! — Но като се досети, че този знаменит мъж, най-големият учен, философ и тълкувател в неговите земи, може би идеше да му каже нещо за Орфея, той заповяда да го пуснат. Старият учител влезе плахо, несигурно, измъчен, с виновно изражение на лицето. Владетелят разбра, че не идеше с радостна вест, и клюмна от страх и слабост.

— Казвай! — промълви той само едва чуто, но повелително.

— За Лира, господарьо...

— Какво за Лира? — извърна се облещен владетелят.

— Никого не приема...

— Жива ли е? — хвърли се към него владетелят и го раздруса за яката.

— Жива е, господарьо, — успокои го бързо учителят, — само че се е затворила в стаята си и никого не пуца.

— Доведохте ли другарките ѝ за да ѝ се обадят и те?

— Доведохме ги, господарьо, всички, до една. Но младата господарка не отвори нито на една от тях.

— Отвори ли поне вратата да я видите?

— Не, нито един път.

— И от кога е така... затворена? — попита съвсем отпаднал и отчаян владетелят.

— Тя тича дълго време да го търси, сетне отишла при господарката, прегърнала я и извикала: „Удавил се е!“ После се затвори и вече никого не прие.

Владетелят изтича бързо по дългите коридори и се спря пред любимата стая на дъщеря си.